

ІНОЗЕМНІ ІНВЕСТИЦІЇ ЯК ЗАСІБ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

*І.Р. Кравцова,
бакалавр*

Науковий керівник:
А.В. Кулінська
д.е.н., проф.

Одеський національний політехнічний університет, м. Одеса

В сучасних умовах отримання високих або сталих результатів за умови впровадження стратегічної мети соціально-економічного зростання нашої країни буде максимально можливим, за умов коли регіони, які є членами її основи, дотримуватимуться стратегії абсолютного застосування можливостей своєї території, до складу якої входять інвестиційні можливості місцевого значення.

Проведений аналіз робіт вітчизняних та закордонних науковців, відносно питання регіональної проблематики [4], дає змогу побачити, що в сучасних умовах відбувається значне підвищення ролі регіону в якості субнаціональної просторової одиниці. У рамках існуючих підходів до визначення динамічного регіону і множині критеріїв та ознак, згідно з якими проводиться ранжирування регіонів, слід виділити наступні основні ознаки функціонування регіону, який стабільно розвивається: високі темпи економічного росту регіону; високий рівень добробуту населення; високий рівень конкурентоспроможності продукції, що виробляється в регіоні; ефективне інституціональне середовище; результативна система соціально-економічної взаємодії господарюючих суб'єктів та її вплив на регіональні процеси.

Основні вихідні положення економіки ринкового напрямку, які є прийнятними для бізнесової діяльності (незалежність приватної власності та підприємницького визначення, незалежність суперництва, лімітована урядова роль) не вважається тотожно визначеним для територіальних систем. За умови головної бізнесової мети на виробництві вважається максимальне збільшення прибутку, то для територіальних систем й управлінських установ першочерговими є наступні завдання: створення умов відновлення і зростання рівня якості проживання людей, збільшення інфраструктурного, культурного, освітнього, наукового рівня, а також інші задачі.

Проте необхідно відзначити, що системи виробництва витрачають фінанси не лише на власне зростання, проекти інвестиційного характеру, а й в економічне зростання територій, такими є: приватно-національні відносини, які базуються на договорах, на підставі якого уряд чи місцеві органи самоврядування передають на певних умовах громадянам своєї країни, чужоземцям або іншим державам право експлуатації лісів, надр, підприємств. Існування даної відмінності в економічній теорії узагальнює економічні стосунки тільки до стосунків виробничого характеру [3].

Під виглядом концептуальної основи управління інвестиційною діяльністю регіонів необхідно досліджувати оновлення системи національного планування зростання регіонів, яке дає змогу за ринкової економіки, рівномірне вирішення достатньо суттєвого соціального й економічного розмежування регіонів та зрівноваження, приймаючи до уваги сьогоденну ситуацію, яка вирівнює та надає стимул діям національного забезпечення. Позбавлена послідовності регіональна політика країни дану діяльність робить протилежною одна одній, не приймаючи до уваги проблеми в досягнутому рівні, ресурсних ймовірностей та подальшого довготривалого зростання регіонів.

За ринкових умов, системи планування соціального та економічного регіонального розвитку оновлені, проте суттєвих майбутніх поширень відносно даної сфери в даний час не існує. Враховуючи територіальні інтереси, регіони або громади місцевого призначення мають здійснювати планування власного зростання, при цьому заздалегідь виокремлювати інфраструктуру енергетики та зв'язку, а також різноманітні частини регіональної територіальної системи. Планування на довгий період є попередником для введення в дію початків в зростання діяльності, максимально пропорціональному розподілу фінансових вливань і розташуванні продуктивних сил на території.

Однією із ключових проблем економічної науки за всіх часів було вивчення теоретичних та практичних аспектів інвестування. Така пильна увага викликана тим, що інвестиції та інвестиційні процеси впливають на економічний ріст та соціально-економічний розвиток регіону в цілому. Незважаючи на єдину думку щодо значимості інвестицій у регіональну економіку та інвестиційної привабливості регіону, єдиної точки зору на сутність та економічний зміст інвестицій немає. У вітчизняній та зарубіжній літературі вони описуються по-різному, мають недостатній набір оцінних елементів та характеристик, або ж їх трактування недостатньо повне. Першочерговими за критерієм привабливості для органів є інвестиції в стратегічно важливі галузі й інфраструктурні об'єкти, а у зв'язку з обмеженістю ресурсів через дефіцит бюджетів, у держави не вистачає коштів. У подібних умовах виникає необхідність таких форм співробітництва держави і приватного капіталу, як державно-приватні партнерства й державне володіння контрольним або блокуючим пакетом акцій, що дозволяють державі контролювати інвестиційні проекти при частковому інвестуванні, а приватним інвесторам – гарантувати повернення коштів і стабільність їх інвестицій [2]. Кінцеве значення в ситуації конкуренції між регіонами відносно інвестицій започатковує існування на визначених територіях програм стратегічного напрямку, що направлені на управління процесом їхнього надходження. Можлива дієвість даних програм основана на визначеному понятті їхнього предмета, яким є власний погляд, і ним вважається регіональне інвестиційне заохочення. Інвестиційне заохочення формується при взаємних відносинах установи яка інвестується, власне інвестора, а також країни чи визначеної окремої території. Це вказує не те, що інвестиційне заохочення різноманітних регіонів встановлюється загальною кількістю характеристик, що формує зацікавленість для інвестора та створює задоволення його вимог, на-ступні характерності територій, які не входять до меж даних вимог, не мають впливу на міру величини залучених інвестицій [1]. Велика кількість форм та видів проведених інвесторами залучених коштів встановлює певні відмінності відносно способу залучення коштів, які ними визначені. Проте, для того аби інвестор прийняв рішення з певної кількості запропонованих інвестиційних напрямків, він повинен мати повну картину відповідності його вимог та привілей. Саме тому, дієві частки інвестиційного заохочення визначених територій матимуть певну відмінність з поміж важливості для різного роду інвесторів.

Література:

1. Гайдуцький П. Інвестиції – фундамент економічного зростання / П. Гайдуцький // Урядовий кур'єр. – 2017. – № 127. – С. 7-15.
2. Кулінська А.В. Управління складовими фінансової безпеки національного господарства України: концепція та методологія: [моногр.] / А.В. Кулінська. – Одеса: ФОП Бондаренко М.О., 2016. – 386 с.
3. Плєскач В.Л. Методологічні положення державного регулювання фінансово-економічного розвитку / В.Л. Плєскач, А.В. Кулик // Фінанси України. – 2017. – № 10 (167). – С. 27-35.
1. 4. Федоренко В. Інвестиції та економіка / В. Федоренко // Економіка України. – 2017. – № 5. – С. 12-16.